

El Cor de Noies de l'Orfeó Català va ser ovacionat diumenge en el seu debut a la Berliner Philharmonie, en un concert amb 530 cantaires dirigits per Simon Halsey

Heroïnes de Berlín

Guillem Vidal

BERLÍN (ENVIAT ESPECIAL)

Dia important, abans d'ahir a Berlín, pel capficament que té l'actual direcció del Palau de la Música, amb Mariona Carulla i Joan Oller al capdavant, d'internacionalitzar els seus cors. El de Noies, en aquesta ocasió, integrat per 35 cantaires d'entre 16 i 25 anys, va marxar ovacionat de la històrica Berliner Philharmonie després de participar, amb 495 altres joves veus d'Alemanya, sobretot, però també d'Itàlia i el Regne Unit, en el plat fort del projecte educatiu de l'auditori alemany: *Vocal heroes*, que té Simon Halsey –al comandament, també, dels cors de l'Orfeó Català des del setembre del 2016– com a impulsor i director artístic.

El murmuri que es va generar a les butaques de la Philharmonie quan els 530 cantaires es van posar dempeus per cantar l'obra principal de la vetllada, un oratori modern de Jonathan Dove en homenatge al fill d'uns amics que va morir fent submarinisme a Tailàndia, posava en relleu l'espectacularitat de la proposta. Tot i tenir, el mateix dia, l'estrena als Estats Units del seu *El monstre al laberint*, representada en l'últim Grec, Dove no va voler per-

El concert 'Vocal heroes', amb presència del Cor de Noies de l'Orfeó Català, diumenge a Berlín ■ MONIKA RITTERSHAUS

Els cors van cantar un oratori de Jonathan Dove i extractes d'una peça de Nico Muhly

dre's el concert de Berlín com tampoc ho va fer Nico Muhly, de qui els cors, amb una trentena de músics de la Philharmoniker, van in-

terpretar un seguit d'extractes de les seves *Friday afternoons*. "No sé per què he agafat aquest repertori!", ironitzava Halsey una estona abans davant la premsa. "És una música que requereix molta precisió..." Va ser el mateix director, tanmateix, qui en va formular la resposta: "El que més em motiva és obrir portes a noves generacions."

L'entusiasme del Cor de Noies, per la seva banda, es feia evident, d'entrada, en les dessuadores que, amb unes paraules estam-

pades de Henry Purcell, *Touch the lute*, s'havien fet expressament per al seu viatge a Alemanya. "Estem en un moment dolç", assegurava la seva directora, Buia Reixach. "D'ençà que en Simon va arribar a la casa ens ha fet agafar confiança", reblava. "Són molt bones i adorables... les estimo molt", admetia, per la seva part, el director britànic, que, dues hores del concert, es declarava "nerviosíssim" malgrat haver tingut d'alumnes, en el passat, tots els directors –menys

Reixach– dels cors participants a *Vocal heroes*.

Halsey circumscriu concerts com el d'aquest diumenge a Berlín en el "renaixement" que, en les últimes dècades a Alemanya, havia viscut el cant. "Alemanya té 80 teatres d'òpera i 120 orquestres, de manera que la música és una part central de la seva ànima", ens recordava. "Tot i la gran tradició que hi ha en aquest país, amb Bach o Brahms, entre molts altres, al capdavant, el cant va ser molt utilitzat pels nazis, fins al punt

que, fins fa vint o trenta anys, es considerava una cosa per a gent de seixanta anys."

El concert a la Berliner Philharmonie –amb entrades exhaurides i durant el qual, per cert, a diferència de les grans vetllades de música clàssica a Catalunya, no es va sentir ni un sol estossecc– va posar de manifest, però, que aquests temps, com tantes altres coses a Berlín, ja han quedat enrere. Després de poc més d'una hora de concert, amb la participació també de la soprano Kirsten MacKinnon i el tenor Toby Spence, així com una videoinstal·lació d'Anna Henckel-Donnersmarck, el Cor de Noies intercanviava impressions amb la trentena de socis de l'Orfeó que havien viatjat amb elles a la capital alemanya. "Tot i que estudiar les partitures ha estat complex, ha estat sensacional poder comunicar-se amb altres cors", explicava Mar Casellas. "Cada concert és una experiència nova que ens fa créixer... i a les meves companyes me les estimo molt!", afegia, emocionada, Verònica Olivares. Entre els compromisos pròxims dels cors de l'Orfeó hi ha els BBC Proms, el 20 d'agost a Londres, i un *Rèquiem* de Duruflé el maig de l'any vinent a Birmingham. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Un vol massa curt

Els ocells

Companyia: La Calòrica
Dimecres 8 de maig (fins al 26), a la Sala Beckett. Barcelona

La Calòrica ha pres l'excusa d'Aristòfanes per fer escarni de la democràcia siliconada actual. Ho han fet amb els excessos de Benny Hill i el surrealisme de Monty Py-

hon. Si el poder corromp els que el manipulen, a La Calòrica els corromp que no se'l pugui frenar: El poder sempre els ha provocat una divertida urticària. Només cal recordar el retrat càustic, en format de *late show*, sobre el poder de Berlusconi a *Editto Bulgaro*.

Ara, després del sonat i

reconegut *Fairfly* (d'un dramatisme còmic contingut) descobreixen, amb un cinisme absolut, que el poder és liderat pels populistes i que té el suport amagat de l'Església, l'exèrcit, la justícia i el sistema capitalista. Sobta com una puçut, un flamenc i una gavieta es deixen entabanar tan fàcilment. El cop

d'efecte en l'assemblea de les aus converteix Pisthetaeus en el nou líder. I, sota l'aparent repte de fugir dels que els assassinen per fer un àpat al forn, els condemnen a uns treballs per crear una ciutat impossible dalt dels núvols. La Calòrica, doncs, esclavitzava els ocells de manera similar al que proposa

George Orwell a *Rebel·lió a la granja*.

El problema del seu vol agosarat és que no sap planar, que les ales es cremen massa ràpid; són uns gags que fan diana al cinisme més absolut com declama La Zaranda, tot i que no ve acompanyat del pòsit profund dels andalusos, que se saben exclosos

del sistema, ni transmet una iconografia plàstica (com sí que farien al muntatge agònic *La nau dels bojós*). La Calòrica provoca i diverteix, però amb saltirons més que vols perden una oportunitat de fer una estocada de mort a la hipocresia de la democràcia pasteuritzada i amb sacarina. ■